

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2075/2540

องค์การสะพานปลาโจทก์ นาย เจนหรือจเร รักร่วม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/33, ป.พ.พ. มาตรา 166, ป.พ.พ. มาตรา 193/14

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่บ. ผ่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่โจทก์เป็นรายเดือนตามตารางกำหนดชำระหนี้เงินกู้ของสัญญากู้ยืมลดหลั่นกันไปแต่ละเดือนจนถึงงวดสุดท้ายนั้นถือได้ว่าบ.ตกลงชำระหนี้เพื่อผ่อนทุนเป็นงวดๆตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา193/33(2)สิทธิเรียกร้องของโจทก์จึงมีกำหนดอายุความ5ปีโจทก์ฟ้องคดีวันที่16พฤศจิกายน2536เป็นเวลาเกินกว่า5ปีนับแต่วันที่9มกราคม2523ซึ่งเป็นวันที่บ. ผิดนัดและโจทก์อาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ชำระหนี้ทั้งหมดได้คดีโจทก์จึงขาดอายุความจำเลยที่1ที่2และส. ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันย่อมถือตามอายุความของลูกหนี้เมื่อคดีเกี่ยวกับบ. ลูกหนี้ขาดอายุความแล้วคดีที่เกี่ยวกับจำเลยที่1ที่2และส.ผู้ค้ำประกันก็ย่อมขาดอายุความไปด้วย การที่โจทก์เพ่งยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายภายหลังเวลาที่คดีขาดอายุความแล้วและการที่บ. ชำระหนี้แก่โจทก์ไปจำนวนหนึ่งนั้นก็เป็นชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องที่ขาดอายุความไม่ใช่เป็นเรื่องรับสภาพหนี้ฉะนั้นการขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายของโจทก์และการที่บ. ชำระหนี้โจทก์ไปบางส่วนจึงไม่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 3,320,463.77 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ในต้นเงิน 1,197,500 บาทนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลย ที่ 1 ขาดนัด ยื่นคำให้การจำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การว่า คดีโจทก์ขาดอายุความจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในฐานะผู้ค้ำประกันจึงหลุดพ้นความรับผิดชอบให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนโจทก์ ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 โดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาคัดค้านว่าเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2521 นายบุญนาค สุนทรชัยกิจ ได้กู้ยืมเงินโจทก์ไปจำนวน 1,197,500 บาท คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 12 ต่อปีตกลงผ่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่โจทก์เป็นงวด ๆ ตามตามตารางกำหนดชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญากู้ยืมเอกสารหมาย จ.10หากผิดนัดงวดใดงวดหนึ่ง ยอมให้โจทก์เรียกเก็บเงินที่ค้างชำระทั้งหมดคืนทันที และยอมเสียดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามเอกสารหมาย จ.1 โดยมีจำเลยที่ 1 และที่ 2 และนายสมพงษ์ บุญลอย บิดาจำเลยที่ 3 ซึ่งถึงแก่ความตายไปแล้วเป็นผู้ค้ำประกันยอมรับผิดร่วมกับนายบุญนาคอย่างลูกหนี้ร่วมตามเอกสารหมาย จ.11 ถึง จ.13 นายบุญนาคผิดนัดไม่ชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ 7 คือนวันที่ 9 มกราคม 2523 และต่อมาวันที่ 16 มกราคม 2528 นายบุญนาคได้นำเงินไปชำระให้โจทก์300,000 บาทเศษ หลังจากนั้นในปี 2529 นายบุญนาคถูกธนาคารกรุงเทพ จำกัด ฟ้องให้เป็นบุคคลล้มละลาย ตามคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล. 1/2529 ของศาลชั้นต้น วันที่ 7 พฤษภาคม 2529ศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์นายบุญนาคเด็ดขาด โจทก์จึงขอรับชำระหนี้ในคดีดังกล่าว วันที่ 7 กรกฎาคม 2531 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์มีว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่าตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 166 เดิม (มาตรา 193/33 (2) ใหม่) ได้กำหนดให้ใช้ อายุความ 5 ปี สำหรับเงินที่ต้องชำระเพื่อผ่อนชำระเงินคืนเป็นงวด ๆ ซึ่งหมายความว่า การชำระเงินเพื่อ ผ่อนต้นเงินที่กู้ยืมไปให้คืนเท่านั้น แม้ตามสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมาย จ.1 และตารางกำหนด ชำระเงินกู้ตามสัญญากู้ยืมเอกสาร จ.10 จะได้กำหนดการชำระหนี้คืนเป็นงวด ๆ ก็ตาม แต่ในแต่ละ งวดนั้นได้มีการกำหนดให้ชำระเงินต้นและดอกเบี้ยไปพร้อมกัน และในกรณีผิดนัดยังได้ปรับ ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นในงวดที่ผิดนัดนั้นด้วย ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวข้อ 9 หาได้กำหนดให้ชำระคืน เงินต้นแต่เพียงอย่างเดียวไม่ คดีโจทก์จึงมีอายุความ 10 ปี ไม่ใช่อายุความ 5 ปี ศาลฎีกาพิเคราะห์ แล้วเห็นว่า การที่นายบุญนาคผ่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ยให้แก่โจทก์เป็นรายเดือน ตามตาราง กำหนดชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญากู้ยืมเอกสารหมาย จ.10 ตกลงผ่อนชำระงวดที่ 1 ถึงงวดที่ 5 งวดละ 27,800 บาท งวดที่ 6 จำนวน 26,642.41 บาท งวดที่ 7 จำนวน 47,450 บาท แล้วลดหลั่น กันไปแต่ละเดือนจนถึงงวดสุดท้ายจำนวน 22,950 บาท รวมทั้งหมด 57 งวด ถือได้ว่า นายบุญนาค ตกลงชำระหนี้เพื่อผ่อนชำระเงินคืนเป็นงวด ๆ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) สิทธิเรียกร้องของโจทก์จึงมีกำหนดอายุความ 5 ปี โจทก์ฟ้องคดีวันที่ 16 พฤศจิกายน 2536 เป็นเวลาเกินกว่า 5 ปี นับแต่วันที่ 9 มกราคม 2523 ซึ่งเป็นวันที่นายบุญนาคผิดนัดและโจทก์อาจใช้ สิทธิเรียกร้องให้นายบุญนาคชำระหนี้ทั้งหมดได้ คดีโจทก์จึงขาดอายุความตามมาตรา 193/33 (2) ข้อที่โจทก์ฎีกาก่อนนายบุญนาคได้ชำระหนี้ให้แก่โจทก์บางส่วนเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2528 และโจทก์ ได้ยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ในคดีที่นายบุญนาคถูกฟ้องให้เป็นบุคคลล้มละลายตามคดีหมายเลข แดงที่ล.1/2529 ของศาลชั้นต้น ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงและนับอายุความใหม่ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (1) (3) นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า นับแต่วันที่โจทก์อาจใช้สิทธิเรียกร้องให้นายบุญนาคชำระหนี้ได้ตั้งแต่วันที่ 9 มกราคม 2523 แต่ โจทก์เพื่อยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2531 ภายหลังเวลาที่คดี ขาดอายุความแล้วและที่นายบุญนาคชำระหนี้แก่โจทก์ไปจำนวนหนึ่งนั้นก็เป็นการชำระหนี้ตาม สิทธิเรียกร้องที่ขาดอายุความแล้วเช่นนั้น ไม่ใช่เรื่องรับสภาพหนี้ การขอรับชำระหนี้ในคดี ล้มละลายของโจทก์และการที่นายบุญนาคชำระหนี้โจทก์ไปบางส่วน จึงไม่ทำให้ อายุความสะดุดหยุดลง สำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และนายสมพงษ์บิดาจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกัน นั้น ถือตามอายุความของลูกหนี้ เมื่อคดีเกี่ยวกับนายบุญนาคลูกหนี้ขาดอายุความแล้วคดีที่เกี่ยวกับ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และนายสมพงษ์บิดาจำเลยที่ 3 ผู้ค้ำประกันก็ย่อมขาดอายุความไปด้วย ศาลอุทธรณ์ ภาค 1 พิพากษาชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

อูระ หวังอ้อมกลาง · เสริม บุญทรงสันติกุล · สิงหะ สัตยธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2075/2540>